

CATALUNYA NORD

joan-daniel berzonoff

El català del jovent | El vell i bell català rossellonès, heretat de pares a fills des del naixement de l'idioma, gairebé ja no es transmet a casa, tot i les notables i admirables excepcions. Per la meua banda, només conec tres joves que parlen més o menys el català del padrí.

Els descendents de catalans principatins o valencians, refugiats polítics o econòmics a la Catalunya Nord, solen expressar-se en un català generalment afrancesat, amb una influència quasi nul·la del dialecte septentrional, pro-

va aclaparadora del declivi de la nostra llengua. Quan el Rosselló no havia perdut la seva catalanitat, els catalans d'altres regions acabaven incorporant molts trets dels veïns, fenomen que s'observa arreu del món. Un francès instal·lat al Quebec agafa expressions dels quebequesos.

Alguns joves fan la negació amb «pas», igual que en francès col·loquial i en occità.

La majoria dels joves catalanoparlants han passat per les escoles catalanes —Bressola i/o Arrels— o la filera bilingüe de l'escola francesa. Alguns dominen el català, però no saben res de les particularitats locals. Fins i tot els mestres els han ensenyat a dir «el» davant dels noms de persones, en comptes del correctíssim i autèntic «en». «Cercar», «ca», «llur» han passat per l'adreçador.

Així anem. Cal conservar la fe...

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Porcs: 3x1 | Qui ho diria? A l'Alt Empordà som tres vegades més de porcs que de bípedes censats. I fa temps que, com en d'altres llocs del país, tenim contaminats els aqüífers que formen les deus d'aigua subterrània. Aquests compostos, que ens faciliten una leta-

litat retardada, en part provenen dels purins d'aquest animal del qual s'aprofita tot. Com molts dels verins, aquest pipí, en dosis moderades i escampat, fertilitza la terra; però quan el volum de nitrats traspasa determinat llistó llavors va a parar a l'aigua que podíem beure, fa poques dècades, dels pous de tota la vida. Tot i això, 22 municipis tenen sol·licituds per erigir noves granges, com ara Palau de Santa Eulàlia, que es veu pressionat fins i tot per Unió de Pagesos: un llogarret amb 90 empadronats, dels quals 50 residents, ha de permetre una residència per a 2.500

porcs. La situació ha motivat que, per oposar-s'hi, s'associïn la IAEDEN, Salvem l'Empordà, els veïns de Calabuig, Palau de Santa Eulàlia amb Salvem la Pellingarda i Pontós amb Prou Contaminació a l'Empordà.

La Caixa: 100 | La 0013 de la figuerenca plaça de la Palmera va obrir portes el 9/1/1916. És a dir, que l'actual Caixa —CaixaBanc des de 1992— ha fet cent anys, encara que l'avui més banc que no pas caixa té ben poc a veure amb aquella institució destinada a la previsió, a l'estalvi i al racó per a la vellesa que va fundar Francesc Moragas i Barret el 1904 a Barcelona, i que va arribar a Figueres dotze anys més tard. L'acte institucional va commemorar l'efemèride al Teatre Museu Dalí, i Joan Armangué, exalcalde de Figueres i jubilat de l'empresa, va presentar el llibre que li ha dedicat: *La Caixa de l'Empordà per a la Vellesa i d'Estalvis. 100 anys de "la Caixa" a Figueres*.

Alumnes escotorits | L'Alt Empordà ha estat l'escenari per on s'ha passejat el treball i l'eficàcia d'uns alumnes d'ESO i BATX —ensenyament mitjà— en diverses matèries. Matemàtiques. La Fundació Ferran Sunyer i Balaguer, en col·laboració, ai, amb la Fundació Princesa de Girona, ha convocat la cinquena edició del Dissabte Transfronterer de les Matemàtiques, en la

>> *Les granges porcines, una solució i un problema.*

THE SUPERMART

qual han excel·lit joves empordanesos, gironins en general, i de la Catalunya Nord. Societat. L'Institut Ramon Muntaner va organitzar a casa seva un acte obert per fomentar el debat sobre el pressupost municipal del 2016; diversos assistents d'opinió qualificada van constatar que la sessió va ser modèlica. Geologia. Del mateix institut, 12 alumnes de Ciències de la Terra van obtenir tres premis dels quatre que donava la VII Olimpíada de Geologia de Catalunya; dos participaran a l'estatal a Jaca, i qui sap si algun a la internacional al Japó. I encara al Muntaner: Teo Jové Juncà, de 2n de BATX, ha guanyat la fase gironina de l'Olimpíada de Biologia de Catalunya, i l'han proclamat medalla d'or i campió de Catalunya.

EL BAIX EMPORDÀ

puri abarca

L'ús de Sant Miquel de Cruïlles | L'església de Sant Miquel de Cruïlles i el que queda del monestir adjacent han estat restaurats, parcialment, perquè encara queden coses a fer. Les últimes obres, realitzades en el marc del programa «Romànic Obert» —una col·laboració entre la Generalitat i l'Obra Social de «la Caixa»— han servit per retornar part de la seva grandesa al temple romànic, tot sigui dit. Grandesa, però, coixa, perquè les seves principals obres d'art —la Biga del segle XIII, el Retaule gòtic i el Crist en Majestat, del segle XII— es troben exposades al Museu d'Art de Girona. Res a dir-hi: segurament allà es conserven millor. Les obres van ser oficialment inaugurades el febrer passat pel president de la Generalitat, Carles Puigdemont, i ara tothom sap que Sant Miquel de Cruïlles està en bones condicions. Ara bé, què en fem si no s'hi poden programar visites per mostrar aquesta valuosa peça del patrimoni o si no es pot obrir l'espai a expressions artístiques diverses? Bonic sí que queda, però hi falta contingut.

PURI ABARCA

>> *Església de Sant Miquel de Cruïlles, que ha estat restaurada.*

El Mas del Vent | En contrast amb l'aïllament de Sant Miquel de Cruïlles, a Palamós s'han llançat a la piscina i, desafiant controvèrsies, s'ha obert al públic el Mas del Vent —tan sols unes dates concretes al llarg de l'any—, la finca propietat de la família Engelhorn. Inclou un claustre que alguns asseguren que és del segle XII i que procedeix de la Catedral de Salamanca —entre ells, el professor de la UdG Gerardo Boto—, i altres, en canvi, creuen que és una construcció realitzada a principis del segle XX, còpia del claustre de San Juan de la Peña, d'Osca, tesi que sosté el catedràtic d'història medieval Eudald Carbonell. Sigui com sigui, patrimoni històric o parc temàtic, original o còpia, el Foro Englehorn, que gestiona la finca, i l'Ajuntament de Palamós han decidit que val la pena mostrar la construcció al públic i utilitzar l'espai, més endavant, per realitzar-hi espectacles adients a l'entorn. Estaria bé, però, acabar definint-ne l'origen, per respecte a la inquietud de futurs visitants.

Màgia a dojo | Torroella de Montgrí tornarà a ser la seu de la Fira Internacional de Màgia al Carrer, que enguany celebrarà la cinquena edició, del 27 de maig al 5 de juny. Hi ha previstes més de cent funcions en quinze espais del municipi, amb trenta artistes de quinze disciplines

diferents, i provinents de vuit països. Els organitzadors esperen convertir la fira en el punt de trobada de la màgia al sud d'Europa, i la veritat és que té tots els ingredients per aconseguir aquesta qualificació. Aquesta edició inclou un component especialment solidari: el cinc per cent dels beneficis de les dues funcions de la Gala Internacional de la Fira es destinaran a la Fundació Abracadabra de Mags Solidaris, que porta espectacles de màgia a centres que s'ocupen d'infants, persones amb discapacitat, residències de gent gran i persones sense sostre. Per reforçar aquest punt solidari, la banda musical catalana Txarango ha enregistrat un espot de promoció per convidar la gent a comprar entrades. Màgia per a tothom i sense fronteres.

LA Cerdanya

sandra adam

Carnet Jove de la Cerdanya | El maig de l'any passat es va endegar una iniciativa des de l'Àrea de Joventut del Consell Comarcal de la Cerdanya que tot just ara comença a ser una realitat. Es tracta de la creació del Carnet Jove de la Cerdanya. Aquest carnet, destinat als

>> Interior del pou de gel que es troba sota la plaça de l'Ajuntament de Puigcerdà.

joves d'entre 12 i 30 anys empadronats a qualsevol dels municipis de la comarca, pretén arrelar el jovent al territori i ajudar-lo en el seu desenvolupament econòmic. A més, aquest any amplia l'oferta amb establiments de l'Alta Cerdanya, i estarà disponible també per als joves d'aquest costat de comarca.

Aquest carnet facilita descomptes en serveis, comerços i equipaments municipals, la qual cosa és molt positiva ja que a Cerdanya els preus són alts, i són molts els joves que escullen comprar fora de la comarca.

Ara cal que bona part dels comerços, restaurants i altres establiments de la comarca s'adhereixin a aquesta campanya i que facin visible que participen en aquest projecte que pretén superar molts anys d'abandonament dels joves.

Pou de gel | La capital cerdana comptarà amb un nou equipament cultural. Malgrat que se'n coneixia l'existència des de fa molts anys, no ha estat fins ara que l'Ajuntament de Puigcerdà ha endegat l'estudi arqueològic i habilitació per a visites del pou de gel que es troba sota la plaça de l'Ajuntament. Un nou espai cultural que es recupera a la vila i que probablement a finals d'enguany serà visitable.

Els arqueòlegs n'han fixat la data d'origen l'any 1380, per bé que s'hi han

pogut determinar diferents etapes d'activitat. A l'inici, aquest espai fou concebut com una cisterna que es nodria de la pluja i del nivell freàtic i servia per abastir d'aigua els puigcerdanencs. Puigcerdà ja tenia una reserva d'aigua —l'estany—, però quedava als afores. Aquesta cisterna hauria servit en cas de setge ja que es trobava a l'interior de la muralla. A partir del segle XVII es destinà a l'emmagatzematge de gel.

Així doncs, bona part dels puigcerdanencs esperem impacients poder visitar aquest espai, que compta amb un túnel de 30 metres amb escales i una sala de 24 metres quadrats.

LA GARROTXA

joan sala

Formacions volcàniques úniques al país

| El Molí Fondo, vora el Fluvià, a Sant Joan les Fonts, és un indret molt interessant des del punt de vista geològic. Les intervencions de millora de l'espai efectuades per l'Ajuntament han posat al descobert, entre d'altres, els anomenats blisters, petites butllofes produïdes per l'expansió del gas d'una colada de lava líquida que pres-

siona la lava mig consolidada que té al damunt fins a deformar-la. Tot i que darrerament s'han presentat com un descobriment, d'aquestes formacions ja en parlaven Josep Maria Mallarach i Miquel Riera en l'itinerari pel Molí Fondo proposat en el seu llibre *Els volcans olotins i el seu paisatge*, l'any 1981. Un indret molt recomanable per fer-hi una visita.

Un país de 135 paisatges | L'Observatori del Paisatge de Catalunya ha posat a la xarxa els set catàlegs del país amb 135 unitats de paisatges diferents. Alguns dels elements clau són el clima, el relleu, la vegetació, el patrimoni i l'activitat humana. Cada unitat de paisatge porta un document que n'explica els trets principals, en fa una anàlisi de les mancances i amenaces, i de les oportunitats. Es fa èmfasi en els valors que s'observen en cada lloc, i també es detalla el seu estat de conservació, tot plegat acompanyat d'un seguit de propostes de millora que s'ha redactat després d'anys de feina continuada. El mapa es pot descarregar en cinc formats diferents, i l'Observatori espera que sigui útil en diferents àmbits, tant per definir el plantejament urbanístic del territori com per fer tasques de promoció turística, o també com a eina en l'entorn acadèmic. D'aquesta eina, segons comenten, en disposen ben pocs països.

Patrimoni artístic | S'ha creat l'Associació Cultural d'Amics de Sant Esteve i del Santuari del Tura amb la finalitat de divulgar el ric patrimoni d'aquest dos temples olotins, relativament poc conegut. Es fan unes visites guiades per professionals, que han estat molt ben rebudes, i que ajuden a admirar les diverses peces d'art. També s'han dissenyat un seguit de cicles, que es faran en els propers anys, en què s'estudiaran els estils representats en els temples. El primer conjunt de quatre conferències ja s'ha fet en els darrers mesos, i s'hi han estudiat els retaules barrocs des de diferents òptiques. Junament a aquesta tasca divulgativa s'ha fet especial èmfasi en la conservació de tot el patrimoni. Hi ha, en aquest aspecte, moltes necessitats, alguna d'ur-

>> *Façana de l'església de Sant Esteve.*

gent. La pedra de la façana principal està en un estat molt preocupant de desintegració; alguns retaules i grans pintures sobre tela necessiten una restauració imminent. Hi ha molta roba litúrgica, alguna d'antiga i valuosa, que es fa malbé dins de les prestatgeries, a part d'un nombre considerable d'altres objectes. L'Associació és una entitat laica que es vol donar a conèixer per tal que les persones sensibilitzades per la problemàtica de la conservació i estima del patrimoni artístic puguin aportar recursos de formes diverses per aconseguir el fi assenyalat.

EL GIRONÈS

dani vivern

Una de romans | A Girona, tot fent obres per bastir un balneari al Barri Vell, s'han trobat restes de murs romans a tocar del riu Galligants. Sembla que es tracta d'una vil·la —ja documentada anteriorment— situada fora del recinte murallat. Que també ha donat nous senyals d'existència, per cert, en unes excavacions al carrer de la Força: s'han trobat nous panys de la muralla roma-

na i de la medieval. La ciutat no deixa d'oferir-nos sorpreses, i més en aquests temps de maror política, en què la nova alcaldesa ha d'encarar molts projectes i problemàtiques pendents.

Sembla que s'ha localitzat a Roma la tomba del cardenal Joan Margarit, nascut a Sant Gregori el 1422. Si es confirma l'autenticitat de la troballa, caldrà dedicar-hi l'atenció que mereix el cas, ja que Margarit es pot considerar un dels gironins més influents de la història: les seves obres senyalen el canvi estètic entre l'edat mitjana i el renaixement, i la seva trajectòria cardenalícia el va situar a un pas del tron de Pere.

Tocar allò que no sona | Sorprenent, per absurda i inhàbilment portada, ha estat la polèmica de les campanes de la Catedral, que a alguns els toquen allò que no sona, mentre que d'altres les defensen, amb força raó, amb el suport de la tradició —on s'ha vist un instrument que hagi de callar?— i de la constatació que hi ha sons bastant més insidiosos, i per definició, doncs, sorolls. Però resulta que els sorolls tenen butlla bonista, pel que sembla. Com les bicicletes per les voreres o contra direcció. Com deia Brecht, quins temps són aquests en què cal defensar les obvietats?

>> *Per qui no toquen les campanes?*

DANI VIVERN

Hem fet «salat»? | Mentrestant, la inestabilitat política continua fent de les seves al territori, ja prou inestable per la precarietat laboral, les desigualtats socials i la desídia i incapacitat de les Administracions per superar les seves pròpies inèrcies. Ara resulta que a Salt hi ha uns 200 habitatges ocupats. De 11.237 habitatges (dades Idescat 2011), 827 consten com a buits. Alguna cosa no rutlla, és evident, i no és cosa d'agafar la dada «*cum grano salis*». Perquè Salt, governi qui hi governi, és un reflex en petit de la situació general europea: les reformes són urgents si no es vol precipitar un conflicte econòmic, social i ètnic. Fomentat per alguns, tolerat per d'altres i ignorat volgudament per una majoria conformista. Que consti, però, el problema no és específic de Salt —propiciat, això sí, per l'adopció / assumpció forçada del seu paper de ciutat-dormitori— sinó extrapolable a barris sencers de Girona i d'altres municipis. Ignorar-lo no el soluciona, sinó que li dóna impuls. I per al polític que encara no hagi entès el missatge: no és solament un conflicte de cultures i de bonisme mal paït, que ho és, sinó —molt més— la mala praxi econòmica. Com sempre, «és l'economia, estúpid».

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Memòria històrica | L'Ajuntament de Banyoles —des dels Àmbits d'Educació, Cultura i Benestar Social— i els centres d'Educació Secundària de la ciutat han impulsat el projecte «Memòria històrica i diàleg intergeneracional: el passat en comú», pensat per alumnes de segon cicle de Secundària i postobligatòria. El projecte ha consistit en l'assistència a la representació de l'obra *Ligeros de equipaje*, un atractiu muntatge sobre la guerra i l'exili a partir del diàleg entre un avi i el seu nét. L'alumnat també ha pogut veure un documental molt emotiu, complementat amb xerrades a càrrec de diferents historiadors banyolins, sobre les persones que van patir les represàlies del franquisme a la comarca. El projecte acabarà amb entrevistes fetes a partir de preguntes ja definides entre els néts i els seus avis, que van viure els efectes escruixidors de la postguerra incivil, i centrades en aspectes com la visió de la dictadura, l'administració, l'escola, la religió, la vida quotidiana...

Elegia | En sentit estricte, la història no l'escriuen els vencedors, sinó els cronistes o els notaris que donen fe dels actes dels vencedors i dels vençuts. Els espectadors només podem esperar que l'honestedat guï les passes d'aquests reporters. El banyolí Llorenç Huguet era un d'aquests notaris honestos que, càmera en mà, donava fe dels diversos esdeveniments que omplien la graella de TV3. Ho ha fet des del febrer de 1984 (TV3 va començar el gener). També ho va fer en mil i una fotografies i filmacions, gairebé d'arreu del món. Es va jugar la vida en alguna ocasió per oferir imatges que, avui, segurament, deixaríem en mans de drons insensibles. Perquè de qualsevol notari de la història, de qualsevol càmera de la quotidianitat, també n'esperem la sensibilitat suficient que aleni vida a les imatges. En Llorenç Huguet tenia

VRIDANA.

>> Representació de l'obra *Ligeros de equipaje*, sobre la guerra i l'exili.

aquesta sensibilitat, la mateixa que varen mostrar els programes *Divendres* i *Efectivament* en recordar-lo el dia que una malaltia fulminant l'esqueixava als 55 anys. Descansi en pau.

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

Per una comarca viva | S'han adjudicat el premis Líder, organitzats per Corisa Media Grup, que reconeixen el mèrit de persones, entitats, empreses, iniciatives o trajectòries que donen color i substància a la nostra comarca i que, massa sovint, passen desapercebudes. S'ha valorat la tasca duradora i ben feta del Taller Segadell i del Snack Bar Ramon; un esdeveniment que cada any aplega molts visitants —la Tria de Mulats d'Espinavell—, el bon treball de l'Hoquei Club Ripoll i la trajectòria dilatada en el temps del Moto Club Abadesses han obtingut també la distinció; l'Associació de la Via Romana de Sant Pau recull el fruit d'una experiència lúdica que es repeteix any rere any; el Graner de Ripoll ha aconseguit el lideratge en responsabilitat social, i Art GWell en empremadoria. Finalment, la ribetana Núria Pau s'ha endut el premi a la Joventut pel seu compromís amb l'esquí,

mentre que una ribetana d'adopció, Irene Rigau, rebia el premi a la Ripollesa de l'any, pel seu paper destacat durant els darrers temps com a consellera de la Generalitat. L'actitud de tots els premiats, així com la de molts altres que encara romanen a l'ombra tot esperant que hi fixem la nostra mirada, és essencial perquè el Ripollès continuï essent una comarca viva.

D'una vall a l'altra | Hi ha indrets encisadors que viuen tranquil·lament ignots, aliens al batzac de la notícia. Per això, és un esdeveniment que Rocabruna hagi estat el mes d'abril l'escenari de la Primera Trobada de Mineralogia, amb assistència catalana i francesa. Les Ferreres, mines explotades des de l'època romana fins a mitjan segle passat, primer amb l'extracció d'or i plata i, posteriorment, de coure i ferro, podrien aplegar visitants interessats per conèixer etapes brillants de la nostra història.

Hi ha associacions que treballen calladament, allunyades dels focus enlluernadors, com ara l'Associació de Dones de la Vall de Ribes, que compta amb més de 500 sòcies. Vertebra curses, tallers, activitats, teatre, viatges culturals, xerrades, col·laboracions amb altres entitats, etc. Amb la presentació de la *Filla de la neu*, de Núria Esponellà, ha celebrat 25 anys d'existència ininterrompuda.

L'Europa de la gent | Un projecte transfronterer anomenat «Un país d'art i d'història» té com a finalitat enfortir els lligams entre algunes poblacions del Ripollès amb Prats de Molló, ja que, malgrat la seva pertinença a dos estats diferents, moltes són les similituds, nombrosos els interessos compartits. Ens uneix una via que recorda un passat dolorós, la ruta de la retirada, la qual, degudament atesa des de les administracions, podria esdevenir un autèntic cordó umbilical a través de paratges muntanyencs d'una bellesa indubtable.

LA SELVA

joan domènech

Les pràctiques religioses decauen a Lloret | A l'*Afegitó*, suplement local del Full Parroquial del Bisbat, s'ofereix una panoràmica general dels darrers deu anys de vida parroquial pel que fa a la pràctica dels sacraments. En línies generals, el nombre de baptismes, comunions i matrimonis celebrats a l'església ha baixat ostensiblement per sota de la meitat en comparació a les dades estadístiques de l'any 2006. És una davallada progressiva, a vegades amb alguna excepció o alguna petita remuntada, però que va decantant la balança cap a nombres realment baixos. El 2006, per exemple, es van batejar 185 persones, van fer la comunió 153 nens i nenes i es van casar canònicament 70 parelles.

L'any 2015 els batejats són 75, les comunions, 65, i els matrimonis, 30. En canvi, les exèquies cristianes eren 108 el 2006 i ara són 136, potser perquè, amb l'esperança de vida més alta, la gent viu més i cada any s'acumulen les defuncions de gent molt gran que encara segueix fidel a les seves devocions de tota la vida, mentre que, en el cas del jovent, la cosa ja funciona al revés.

Brunyola i el seu entorn | L'Ajuntament de la localitat ha posat en marxa un servei de guia per al visitant que permet recórrer, a hores convingudes, l'antic castell, avui habilitat per a Casa de la Vila, seguir el perímetre exterior del recinte, pujar a les torres i veure l'esplèndida vista que s'albira des d'aquelles alçades, entrar a l'església parroquial, abans situada dins del clos emmurallat, i conèixer, globalment, la història d'aquest enclavament dominat molt de temps pel llinatge dels Cabrer. Els excursionistes poden completar el viatge visitant les ermites de l'entorn,

>> *L'antic castell de Brunyola.*

que són ben accessibles, la majoria restaurades, i que permeten fer-se una bona idea de la importància del nostre romànic immediat. Es poden visitar, si se'n demana la clau a les persones que en són responsables i que, sovint, viuen en alguna masia propera, les esglésies de la Mare de Déu de Serrallonga, Sant Romà, Sant Pere Sestronques i Sant Amanç —que ja pertany a Anglès—, sense oblidar l'església parroquial de Sant Martí Sapresa.

Blanes, la carretera i els passos de vianants | Hi va haver una època, no gaire llunyana, en què es van posar de moda els passos elevats, accessibles a través d'escales i de rampes. La veritat és que alguns dels que es van instal·lar són força antiestètics, tenen un recorregut llarg —que fa que la gent, a vegades, opti per tirar pel dret i per estalviar-se temps, tot i el risc que la maniobra suposa— i, amb el temps, es van degradant. També n'hi ha de subterranis que no agraden a tothom pel perill de trobar-t'hi algun malfactor en alguna zona de poca visibilitat. Blanes és una població que en té exemples de tota classe. Ara es torna a discutir la validesa del pas elevat que creua la carretera GI-682 a l'alçada de Mas Borinot. Alguns tècnics, amb els de la Generalitat entre ells, s'inclinen per substituir-lo per un pas de vianants a nivell de la carretera i amb la corresponent regulació semafòrica. L'opció, però, encara no és pas majoritària i el pont segueix i seguirà sent tema de conversa —així ens ho temem— molt de temps.

GIRONINS A L'EXTERIOR

josep pujol

Els gironins del president | Al nou govern del president Puigdemont se l'han mirat i remirat de moltes maneres. Des de la paritat (nou homes, cinc dones —tres Meritxells—) fins a la mitjana d'edat (46 anys), o els que s'estrenen i els que repeteixen (nou contra quatre). M'estranya que no n'hagin analitzat encara la representativitat dels seus cognoms, allò tan racialista de comptar els Vila, Baiget, Mundó, Serret, Rull o Bassa contra els Comín o Ruiz, o bajanades per l'estil.

El que no ha variat gaire és la seva gironitat, si exceptuem el gran atot Puigdemont, és clar. Repeteix Santi Vila, es canvia el cromo d'Irene Rigau pel de Dolors Bassa, i para de comptar. Si davallem al rang dels secretaris generals, la proporció encara és menor, ja que dels tretze només trobem un gironí d'adopció, David Mascort, alcalde de Vilablareix, al Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació. Així no traslladaran pas al govern central l'estil gironí de fer política, tot i que darrerament el tenim molt desllustrat.